

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (18/8/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Α' Κορ. α', 10 – 17. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ', 14 – 22

Χωρίζεται ο Χριστός;

Το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, μας μεταφέρει στην Κόρινθο του 1^{ου} αιώνα, λίγο καιρό μετά την ίδρυση της πρώτης Εκκλησίας από τον Παύλο. Ο Απόστολος των Εθνών προσπάθησε, με την 1^η προς Κορινθίους επιστολή του, ν' αντιμετωπίσει ένα πολύ σημαντικό πρόβλημα που άρχισε να εξαπλώνεται απειλητικά στους κόλπους της αρτιγέννητης Εκκλησίας. Τάσεις προσωπολατρίας άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Άνθρωποι που ανήκαν στην ίδια πίστη και ζούσαν συνειδητά τη ζωή της Εκκλησίας, έδειχναν διάθεση προσκολλησεως στα διάφορα ηγετικά πρόσωπα της Χριστιανικής κοινότητας. Η διάθεσή τους αυτή δημιουργούσε επικίνδυνες διασπαστικές καταστάσεις, ικανές να προκαλέσουν ακόμα και τη διάλυση της νεοπαγούς Εκκλησίας της Κορίνθου. Ο Παύλος σπεύδει, ως καλός ποιμήν, να απευθύνει παράκληση για ενότητα και σύμπνοια: «σας παρακαλώ, αδελφοί μου, στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού να πρεσβεύετε όλοι το ίδιο και να μην υπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, αλλά να είστε ενωμένοι με το ίδιο πνεύμα και την ίδια γνώμη»¹

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πειρασμός για την Εκκλησία του Χριστού από τις διαιρέσεις και τα σχίσματα. Φυσικά, η Εκκλησία δε διασπάται, ως προς την ουσία Της, τα μέλη Της, όμως, διασπώνται και απομακρύνονται απ' Αυτήν, με τις εγωκεντρικές και αυτόνομες ενέργειές τους. Αρχιμάστορας των διαιρέσεων και των διασπάσεων είναι ο μισόκαλος διάβολος, ο οποίος έχει ως βασικό του έργο να προκαλεί διαιρέσεις, διχوستασίες και έριδες μεταξύ των ανθρώπων, να κομματιάζει την εν Χριστώ ενότητα. Επιχειρεί πρώτα την διάσπαση του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου και στη συνέχεια προχωρεί στη διάσπαση της ενότητας της Εκκλησίας. Τόσο, μάλιστα, είναι το μίσος του εναντίον του ανθρώπου, ώστε αν οι Χριστιανοί δεν ήμασταν ασφαλισμένοι με τη χάρη του Αγίου Βαπτίσματος, θα μπορούσε να μάς αφανίσει. Γνωρίζει, επίσης, ότι η μόνη οντολογική ενότητα είναι η εν Χριστώ ενότητα, γι' αυτό προσπαθεί, με κάθε τρόπο, να την καταργήσει. Έτσι δημιουργεί τα σχίσματα, τις παρασυναγωγές, τις διαιρέσεις, που μάς καταστρέφουν και δε μάς αφήνουν να αισθανθούμε την ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος.

¹ Α' Κορ. 1,10

Βέβαια, ας σημειωθεί ότι την ευθύνη δεν πρέπει να τη ρίπτουμε ολοκληρωτικά στο διάβολο, διότι, αν εμείς δε θέλουμε, αν δε τού παραδώσουμε την θέλησή μας, εκείνος δε μπορεί να ενεργήσει το παραμικρό επάνω μας.

Κι εδώ ακριβώς βρίσκεται και η ουσία του προβλήματος που συνοδεύει την ζωή της Εκκλησίας στην ιστορική Της πορεία. Το λάθος ανήκει στο λαό, ο οποίος συχνά υπερτονίζει το χάρισμα ή το δήθεν χάρισμα κάποιου ποιμένος για να ταπεινώσει κάποιον άλλο· συσπειρώνεται κάτω από τους λόγους του για να αρνηθεί το έργο του άλλου· εγκωμιάζει τον ένα μεγάλο γέροντα πνευματικό, με σκοπό να μειώσει τους άλλους, δημιουργώντας κάστες και φατρίες μέσα στην Εκκλησία, νηπιακές δηλ. καταστάσεις πνευματικής ζωής, που μόνο ως τραγωδίες θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν, με αποτελέσματα τραγικά, που ζούμε ακόμα και στις μέρες μας. Χάνεται, έτσι, η πνευματική ωριμότητα να δούμε την καθολικότητα της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα άλλοι Χριστιανοί να κατηγορούν την ιεραποστολή, άλλοι να περιφρονούν την προσευχή, άλλοι να υποβαθμίζουν την αξία του γάμου, άλλοι να αγνοούν τον Επίσκοπο, άλλοι να ειρωνεύονται την κατά Χριστόν Παρθενία και τη Μοναχική ζωή, ανάλογα, πάντα, με την γραμμή που ορίζει ο γέροντας.

Βέβαια, αυτές τις φατριακές ενέργειες και διαιρέσεις μπορεί να τις δημιουργούν και συντηρούν και κάποιοι εμπάθεις ποιμένες της Εκκλησίας που, χωρίς να διαθέτουν Ορθόδοξο φρόνημα, δημιουργούν οπαδούς για να αισθάνονται ασφαλείς ή για να ικανοποιούν τις φιλαρχικές και εγωιστικές τους τάσεις. Και αυτό το έργο είναι χειρότερο από το έργο του διαβόλου.

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε, αδελφοί μου, το μέγεθος του προβλήματος που, όπως είδαμε, ξεκινά από πολύ παλιά και φθάνει μέχρι τις μέρες μας. Είναι καιρός να μη δίνουμε τροφή στον διάβολο για να χαίρεται, λυπώντας, την ίδια στιγμή, το Άγιο Πνεύμα. Είναι καιρός να σταματήσουμε, οι Ορθόδοξοι, ν' αλληλοκατηγορούμαστε και να αλληλοϋποβλεπόμαστε. Πρέπει να επιδιώκουμε την ενότητα της Εκκλησίας, με την μετάνοια, με την εσωτερική μας μεταστροφή, γιατί η ενότητα, με την αγάπη, την αλήθεια και την αγαθή προαίρεση επιτυγχάνεται. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.